Jummal ütles Adama wasto: „omma palle higgi sees pead sa leiba sõma, senni kui sa mullaks saad.“

Sõta südda hinge õnn,
Sedda pha, sedda hoia!
Mis sel ilma warrast on,
Kelle hing ei rahho leia?
Keeldud ässja himmustus,
On kui ussi hammustus.

---

3. Kain ja Abel.

Kui sa head teed, siis saad sa andeks; agga kui sa ei te head, siis maggab patt ukse ees, ja temma himmo käib so peal: agga sinna pead temma ülle wallitsema.
1 Mos. 4, 7.

Essimesed innimesed toitsid endid linnoaiamise, karjapiddamise ja põlloharrimisega. Kain, Adama wannem poeg, harris maad; Abel, temma teine poeg, piddas kärja. Wennaksed wisid möllemad ühhel päwal Issandale ohwrit ehk melehead, sest et neil päiwil sellega näitasid ja tünnistasid, et innimene Jummala käe alla ennast peab allandama, ja kõige hea eest tedda tännama. Kain ohwerdas Jummalale ommast leikusest uudset, ja Abel ommast karjast wärsket. Agga et Jummal sureste innimeste wäljapooltste teggude peale ei wata, waid kõigeennamiste nende mele ja südame peale, ja mis sealt wäljatullewad: siis piddi ka wagga Aabli ohwer temma melest ennam maksma, kui nukra ja kaddeda Kaini ohwer. Kui nüüd Kain sedda märkas, süttis wihha temma südames, läks kohhe wenna peale, ja löi tedda mahha. Kaddedus ja wihha sünnitasid jo essimeses innimeste perrekondas ma peal sedda hirmsat tööd, et wend omma wenna ärratappis.

Et küll ükski hing sedda ei teädnud, mis jubbedat tööd Kain olli teinud; siis olli ommeti Jummala ees, kes köik nääb ja teab, temma sü awwalik. Kain kulis ka pea Jummala healt, mis ütles: „kus so wend Abel? Mis sa olled teinud? Sinno wenna werri